

[Forsvarsministeren.]

kom til at passe til det materiel, vi skulle have. Det er det rent faktiske.

Jeg må måske sige til det ærede medlem hr. Rasmus Hansen, at det er klart, at når det ærede medlem dengang suspenderede chefen for bygningstjenesten og hans næstkommanderende og derefter i løbet af et års tid måtte tilbagekalde suspensionen, fordi det viste sig, at grundlaget for suspensionen ikke kunne holde, er det klart, at dette skifte ikke har befordret arbejdet indenfor depotbyggeriet. Det er da ganske givet. Det, at man sådan lader folk, der har ansvaret, gå ud og ind ad dørene efter behag, kan ikke fremme arbejdet. Jeg vil gerne yderligere tilføje, at der kunne have været sparet tid, såfremt man havde undladt at udbyde de pågældende byggearbejder i licitation og i stedet for havde ladet dem udføre efter regning. Men det er noget, der efter erfaringen har vist sig ikke at føre til det, som man gerne vil opnå.

Jeg tror i det hele taget ikke, at de rent reelle ændringer, der er sket, har sinket dette byggeri, i hvert fald ikke i væsentlig grad. Jeg har fra virkelig byggekyndig side, fra et meget stort ingeniørfirma, der har fulgt dette arbejde, haft den tilfredsstillende at få et vidnesbyrd om, at selve arbejdet, som det er tilrettelagt og udført, har været i enhver henseende første classes.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at lige så vel som jeg er enig med ham i det første spørgsmål, som vi diskuterede, er jeg enig med ham i spørgsmålet om forholdet mellem administration og bevillingsmyndighed.

Rasmus Hansen: Jeg vil gerne understrege, at den højtærede forsvarsminister nu fremhævede, at jeg som forsvarsminister har søgt bevilling til det militære depotbyggeri så hurtigt, som det sagligt var forsvarligt. Der er derfor ikke nogen grund til for ministeren at fremhæve i dag, at man sent i 1949 begyndte at drøfte spørgsmålet om det militære byggeri. Ministeren erkender, at det ikke var muligt for mig på det dengang foreliggende grundlag at gå til rigsdagen og søge en bevilling.

Vedrørende spørgsmålet om de tjenestemænd, der blev fritaget for tjeneste indenfor hærens bygningstjeneste i anledning af Nymindøgabsagen, er det naturligvis rigtigt, at en sådan fritagelse for tjeneste ikke kunne fremme arbejdet indenfor bygnings-tjenesten, men det, jeg kom ud for, var, at der kom til at foreligge en sigtelse mod ledelsen af hærens bygningstjeneste for at

have foretaget sig noget, der eventuelt kunne komme til at danne grundlaget for at rejse en kriminel sag. Under disse omstændigheder måtte jeg handle som enhver anden minister; jeg måtte fritage dem for tjeneste, indtil vi fik undersøgt, hvorvidt den påstand, der var fremsat vedrørende deres rent tjenstlige forhold, var rigtig eller ikke.

Men det er også rigtigt, at den mand, der blev konstitueret som chef for hærens bygningstjeneste, medens undersøgelsen foregik, ledede arbejdet på fortræffelig måde. Da en leder skulle konstitueres, spurgte jeg embedsmændene, hvem der var den bedst egnede mand, og embedsmændene udpegede for mig oberstløjtnant Jessen. Jeg kender ikke noget vidnesbyrd om, at den mand, der blev udpeget som den bedst egnede mand, ikke i enhver henseende ledede arbejdet fortræffeligt og drog omsorg for, at det blev fremmet så hurtigt som muligt.

Der skete det besynderlige, at efter at han var fratrådt som midlertidig leder og den gamle chef havde optaget arbejdet, kom der en række forsinkelser, som rigsdagen hidtil ikke har fået en fyldestgørende forklaring på. Det er bl. a. disse forsinkelser, der nu koster staten penge, som har gjort, at jeg gerne ville have spørgsmålet fremhævet her i dag. Jeg har samtidig rejst et spørgsmål om, hvad der var grunden til den besynderlige forbigåelse af oberstløjtnant Jessen, der, så længe jeg var forsvarsminister, blev omtalt af de rette vedkommende som en højt kvalificeret mand.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Der står et sted i grundloven, at ministre kan afæskes forklaringer i rigsdagen. Det er denne grundlovsbestemmelse, jeg har benyttet mig af, når jeg afæsker forsvarsministeren en udtalelse om disse bevillingsproblemer, som ministeren endnu ikke har ment sig foranlediget til at svare på.

Der er så mange ting, der navnlig i det sidste par år på det bevillingsmæssige område er ved at blive flydende. Jeg skal ikke gå ind i en almindelig fremstilling af alle disse forhold; der kunne ellers være ad anledning til at minde om, hvordan vi her i Danmark har haft forsvarsordninger gennem tiden, nøje specificeret på alle mulige områder, hvor det ialt drejede sig om 20—30 mill. kr., men at man nu disponerer over hundreder af millioner kroner, simpelthen ved at man kommer til finansudvalget og får flertallets tilslutning i de enkelte tilfælde.